

Poutník

3/2025 | 29. ročník

Římskokatolická farnost sv. Jiří Dolní Čermná

Mše svatá na konec školního roku na farním dvoře 18. 6. 2025 (foto: L. Ešpandrová)

Ekumenická bohoslužba u příležitosti žehnání knihy „Pohledy do minulosti Čermné“ 21. 6. 2025 (foto: L. Ešpandrová)

Úvodní strana: 20 družiček s o. Janem při slavnosti Těla a Krve Páně na Mariánské Hoře 22. 6. 2025 (foto: F. Mareš)

POZDRAV OTCE FARNÍ OBCE ☺

Moji milí poutníci naděje ☺, sestry a bratři, čtenáři Poutníka ☺!

Od posledního vydání Poutníka uběhly téměř „jen“ velké letní prázdniny. Doufám, že jste měli možnost trochu změnit prostředí, denní běžný rytmus, radovat se ze sluníčka, teplých letních dní – které letos, aspoň podle mě, po delší době nebyly tropické ☺, apod.

V naší farnosti jsem myslel, že to byl také volnější režim, ale při sepisování následujících řádků se to zase tak nezdá ☺.

Ještě před prázdninami jsme měli možnost prožít velikou slavnost církve, Slavnost Soslání Ducha svatého, i s možností vigilie!!!, pouť v Jakubovicích, mši svatou na farním dvoře na zakončení školního roku se setkáním a opékáním, Slavnost Těla a Krve Páně na Mariánské Hoře s 20 družičkami!!!, s ministranty, se spoustami věřících – společná oslava farnosti Krista v Eucharistii ☺! a pouť ke sv. Janu Křtiteli ve Verměřovicích. Konalo se i žehnání dopravních prostředků a letních prázdninových cest.

Na začátku letních prázdnin jsem s několika z Vás mohl prožít mimořádnou farní dovolenou, blíže na stranách Cítil jsem se jak po exerciciích. Velký dar společných mší svatých, modliteb, návštěva poutních míst, společného smíchu, radosti a vděčnosti za tento společný čas.

V neděli 20. července jsme zažili 34. výročí posvěcení kapličky v Hůře při mši svaté s naším generálním vikářem Mons. Janem Pasekou. Na konci července krásnou mši svatou se sestrami na Mariánské Hoře na svátek sv. Ignáce z Loyoly.

Od 4. do 8. srpna ožila fara a přilehlé okolí 30 dětmi a cca 15 vedoucími při třetím farním táboře. Moc děkuji všem, kteří tomu věnují svůj čas, nápady, energii, noci, apod. Jsem za tuto aktivitu velice vděčný a jsem šťastný, že o tábor je tak velký zájem a že děti se zdají opravdu spokojené a šťastné. Zároveň obdivuji Aničku Motlovou, jak dokázala kolem sebe vytvořit tým mladých z naší farnosti, kteří jsou s dětmi, připravují jim program, chrání je a opečovávají ☺!

V neděli 10. srpna jsme snad všichni mohli být povzbuzeni prvním svatým přijímáním šestnáctiletého Jáchyma Vacka, že si našel cestu k Pánu a absolvoval se mnou přípravu k těmto svátostem (první svátost smíření a první svaté přijímání) a snaží se najít si opravdový vztah s naším dobrým Pánem a jít cestou víry, naděje a lásky... ☺.

Také proběhla v tomto období nějaká rozloučení, křty, svatby, návštěvy starých a nemocných a 23. a 24. srpna společné přijetí svátosti pomazání nemocných v našich kostelech. V sobotu přijalo tuto svátost v Petrovicích 13 farníčků ☺, v neděli v Dolní Čermné 27 a v Turecku 15, celkem tedy 55. Bohu díky za tuto slavnost a modlitby celé naší farní rodiny ☺!

Na konci prázdnin jsme požehnali dětem, studentům, rodičům, učitelům a vychovatelům do nového školního a akademického roku.

Před námi je pout' na Mariánské Hoře, kéž ji všichni hezky prožijeme a děkují všem, kdo se na ní jakkoliv podílejí ☺!

Od posledního Poutníka se také viditelně proměňuje k lepšímu náš farní kostel ☺. Jak jsem říkal od začátku, střecha je důležitější, ale toto (fasáda) bude více vidět ☺!

Kéž je náš kostel i tím co vidíme: místem přebývání Ježíše v eucharistii, místem modlitby, místem setkávání s ŽIVÝM MILUJÍCÍM Bohem a se sestrami a bratry ve víře... místem společného slavení, místem slavení svátostí, svátostin... Místem, které žije... Místem radosti a posily!!!

Požehnaný podzim!

V úctě Vám žehná a o modlitbu a přátelství prosí Váš otec Jenda ☺ +

Z historie farnosti

Jakubovice a kostel sv. Antonína Paduánského

Jakubovice a místní filiální kostel sv. Antonína Paduánského jsou součástí naší dolnočermenské farnosti.

Obec Jakubovice, jako většina obcí na Lanškrounsku, se prvně připomíná v nadační listině zbraslavského kláštera, kterou vydal český král Václav II. v roce 1304. V listině jsou uvedeny pod názvem Jacobsdorff (Jacobisdorf).

Z historických zápisů ve veřejných knihách a seznamech je zřejmé, že osadníci (tj. obyvatelé) Jakubovic byli po druhé německé kolonizaci po r. 1670 v převážné míře německé národnosti. Až do poloviny 17. století byly osobní údaje osadníků sporadicky zapisovány v evidenci fondu katolické církve v matrikách farnosti Lanškroun. Po roce 1670 přešla obec Jakubovice pod církevní správu farního úřadu v Čermné. V té době nebyl v Jakubovicích kostel a místní věřící navštěvovali bohoslužby ve farním kostele sv. Jiří v Čermné. Tam pro ně byla občas sloužena mše svatá s kázáním v německém jazyce. Zemřelí z Jakubovic byli pohřbíváni na hřbitově u kostela v Čermné. Cesta, po které byli nebožtíci převáženi z Jakubovic do Čermné, se od té doby nazývala „Umrličí cesta“.

V roce 1713 byla postavena v Jakubovicích dřevěná kaple zasvěcená sv. Antonínu Paduánskému. V této kapli se konaly neliturgické bohoslužby a některé lidové pobožnosti. Mše svaté, sňatky, křty a pohřby se konaly ve farním kostele sv. Jiří v Čermné.

V roce 1790 byla postavena nová větší kaple ze dřeva, které na nový kostel věnoval vrchnostenský úřad lichtenštejnského panství v Lanškrouně. Nová kaple byla opět zasvěcena sv. Antonínovi Paduánskému. Věřící z Jakubovic byli téměř všichni katolického vyznání s převahou německy mluvícího obyvatelstva. Jejich sňatky, křty a úmrtí jsou zapsány v matrikách katolického farního úřadu v Čermné.

V roce 1850 došlo ke stavbě nového zděného filiálního kostela s věží. V únoru 1872 opatřil pro kostel čermenský farář P. Jan Šeda posvěcený oltářní kámen s ostatky svatých a zažádal biskupskou konzistoř v Hradci Králové o povolení sloužit

v něm mše svatě; žádosti bylo vyhověno Kněžská roucha a některé další liturgické nádoby a potřeby obstarali místní věřící ze sbírek. U kostela byl založen i hřbitov.

Interiér kostela je různorodý. Oltář má v presbytáři zavěšené plátno a na něm je vyobrazen sv. Antonín. Hlavní oltář se svatostánkem je novobarokní. Postranní oltáře se sochami Panny Marie a Srdce Pána Ježíše jsou v novogotických zasklených skříních. Oltářní obraz sv. Antonína i skříně s oběma sochami postranních oltářů jsou osvětleny malými elektrickými žárovkami☺.

Do věže byly pořízeny dva zvony, které však byly zabráný pro zbrojní průmysl rakouské armády v první světové válce. Během 20. let 20. století si nechali jakubovičtí ulít opět dva zvony, které opět byly odebrány fašistickým Německem. Dnes je věž bez zvonů.

V osmdesátých letech 19. století byly jakubovickou firmou Hanisch na kůru postaveny varhany s 10 rejstříky a vestavěny do novobarokní skříně. Mají krásný melodický zvuk a jemně sestavené rejstříky. Varhany prošly v roce 2001 důkladnou opravou, kterou provedl sponzorský varhanář pan Ivan Červenka z Jakubovic. Po dokončení opravy byly varhany při posvícenské mši 28. října 2001 požehnány pomocným biskupem P. Josefem Kajnekem. Po mši byl koncert diecézního organologa prof. Václava Uhlíře. Jsou to jediné varhany z kostelů naší farnosti, kde se vzduch do měchů žene ještě ručním lidským šlapáním.

Po okupaci Československa hitlerovským Německem po roce 1938 se většina obyvatel přihlásila k německé národnosti. Jakubovice byly v rámci tzv. Sudet a správního celku Hřebečsko začleněny do Třetí německé říše. Většina mužů byla povolána do wehrmachtu, další k domobraně. Mnozí z jakubovických mužů padli na různých frontách. Po porážce Německa v roce 1945 byli obyvatelé německé národnosti odsunuti do Německa a vesnice byla dosídlena českým obyvatelstvem z vnitrozemí.

Jakubovice byly samostatnou obcí s vlastní samosprávou. V roce 1972 byly administrativně začleněny do obce Dolní Čermná a jsou její místní částí.

Jakubovický kostel je v majetku obce resp. městyse Dolní Čermná.

V roce 2007 byla obcí provedena oprava věže - střešního pláště, výměna tesařských a klempířských prvků a výměna střešní krytiny.

Díky finančním darům byla v roce 2014 vyměněna okna a v roce 2015 provedena výmalba a opravy interiéru kostela. V roce 2016 byla s využitím dotace na udržování a obnovu kulturního dědictví venkova a z poskytnutého daru provedena výměna nevyhovující azbestocementové střešní krytiny lodi kostela a klempířských prvků, demolicí nevyužívané márnice situované u věže a obnovena fasáda celého objektu.

V kostele se scházíme o pouti na svátek svatého Antonína Paduánského (13. června) a o posvícení, které se koná čtvrtou nedělí v říjnu. V posledních letech je kostel také místem konání vánočního koncertu nazvaného „Jakubovické vánoční souznění“.

S využitím různých zdrojů zpracovala Hana Vágnerová

Rozhovor Poutníka

... s Janem Mikschikem , farářem evangelického far-
ního sboru v Horní Čermné

Milí čtenáři,

pro třetí číslo Poutníka v roce 2025 jsme si připravili rozhovor s novým farářem sboru Českobratrské církve evangelické v Horní Čermné, Janem Mikschikem. Do služby zde byl instalován v neděli 13. dubna letošního roku.

Vážený pane faráři,

úvodem Vám chci poděkovat, že jste ochotně vyšel vstříc naší prosbě o rozhovor pro náš farní časopis. Za poslední 4 měsíce jste to určitě dělal už mnohokrát, přesto bych Vás rád požádal – můžete se nám představit? V rámci malé rešerše jsem zjistil, že pocházíte z Abertam v Krušných horách...

Ano, do Abertam se přistěhovali moji rodiče krátce před rokem 1989. A já jsem tam vyrůstal a žil do cca svých 25 let. Na dětství a dospívání to bylo úžasné místo – hory, divočina, horské louky, rašeliněště, bývalá hornická krajina a k tomu Sudety, takový konec světa, takže bylo co objevovat. Také tam žilo spoustu zajímavých lidí, starousedlíků a pamětníků. Také bývaly v Abertamech často tuhé zimy. Často jsme mívali hromadu sněhu za domem ještě do června. A léto bývalo naopak krátké. Běžně jsme topili v kotli 10 měsíců v roce... Jako děti jsme byli skoro pořád venku a běhali po lesích a prolézali zaniklé obce a důlní díla. Moc rád na Abertamy vzpomínám, i když je to tam nyní úplně jiné...

Jste nositelem poměrně neobvyklého příjmení. Webová stránka kdejsme.cz mi prozradila, že v roce 2016 bylo v České republice 6 jeho nositelů. Pátral jste někdy po jeho původu?

Jeden náš příbuzný zkoušel sestavovat rodokmen nás, Mikschiků. Snad podle něj naše příjmení pochází od nějakého rytíře Mikschika z Michnice, dnes již zaniklé tvrze v jižních Čechách. Příjmení samotné je vlastně německá či staročeská verze českého Mikšík.

Jaká vede cesta z Abertam k tomu stát se evangelickým farářem?

Kdybych to měl shrnout třemi slovy, tak by to bylo: rodiče, motorky a Bůh. Moji rodiče jsou také křesťané a pro mě i mého bratra byli a jsou krásným příkladem žité víry a Boží lásky. To mě v dětství hodně formovalo, i když jsem si to tehdy plně neuvědomoval. Pak, když mi bylo kolem šestnácti sedmnácti let, jsem úplně propadl motorkám a v té době mi kamarádi od rodičů dali takovou knížečku různých svědectví motorkářů, ze kterých se stali křesťané a z jednoho i kazatel. Na konci té knížečky bylo Janovo evangelium. Po přečtení knížečky a evangelia mi vše najednou zapadlo do sebe – příklad rodičů, víra, vděčnost za život, Boží láska v Ježíši Kristu. A od té chvíle jsem měl jasno, stanu se farářem, i když jsem v té době ani pořádně nevěděl, co všechno vlastně farář dělá 😊. A vlastně jsem tak cítil, že služba faráře by byla dobrou a smysluplnou životní náplní, kdy bych mohl být prospěšný Bohu a lidem. No a taky v tom měl určitě prsty Bůh a jeho smysl pro humor. Protože já vlastně Boha nehledal, ale on si našel mě 😊, prostého chlapce z vršků Krušných hor 😊. A pak po studiu na střední škole jsem se přihlásil na evangelickou teologickou fakultu, kterou jsem tedy studoval kombinovaně – studentský život mě nelákal a spíš jsem chtěl při studiu poznávat lidi a různá zaměstnání, a taky jsem jich pár vyzkoušel... Ale to by bylo na delší povídání...

Drobná vsuvka: jak na tom vlastně je víra na západní hranici Čech?

V devadesátých letech bylo obecně v naší části Krušných hor celkem dost aktivních křesťanů ze všech různých církví. Byly to takové roky nadšení, které bohužel celkem brzy odezněly. Teď po třiceti letech po revoluci byli třeba v Abertamech moji rodiče vlastně poslední evangelická rodina. Rodiny katolické jsou tam nyní tak dvě. Hodně málo. Ale přesto tam v té naší části Krušných hor člověk narazí na nějaké křesťany, jak to píše Anselm Grün v jedné knížce - takové lodičky v širém moři, které se tu a tam potkají... ☺.

A jaká cesta vede z Krušných hor do podhůří těch Orlických? ☺ Teď mám na mysli zejména tu vedoucí přes Orlovou a Krounou... a předpokládám i další místa?

Po studiích, povinných praxích a pohovorech jsem byl přidělen na vikariát do Orlové na Ostravsku. Vikariát je taková roční praxe, kdy je člověk již zaměstnancem církve, ale je pod dohledem mentora – zkušenějšího faráře. Pokud vše dobře dopadne, je z vikáře po roce farář, který je více méně připraven pro službu na farním sboru. Na rok v Orlově rád vzpomínám. Po prvním šoku chlapce z hor, který byl poslán do ostravského podnebí, jsem zde našel spoustu skvělých a zajímavých lidí a velice různorodé a inspirativní ekumenické prostředí.

Po roce v Orlově mě oslovilo několik evangelických sborů bez faráře s nabídkou místa. Vybral jsem si (a tamní farnici si vybrali mě) nakonec sbor v Krouně na pomezí Vysočiny. Tam jsem měl jako začínající farář docela dost práce a byla to i práce velice pestrá. K tomu tam byla krásná krajina, hezká fara a veliký kostel. A také jsem mohl poznávat mnoho nových lidí (což mě vždy velice bavilo a baví). V Krouně jsem byl tři roky. Poté jsem byl tři roky mimo aktivní farářskou službu, jelikož rodiče na tom nebyli zdravotně dobře a já uznal za vhodné být jim radši nějaký čas na blízku a ku pomoci. Mimo to jsem ještě opravoval bývalou katolickou faru na Domažlicku. Během té doby jsem rok pracoval u seniorů jako pečovatel a přes rok jako asistent u lidiček s PAS (*porucha autistického spektra* - pozn. redakce) a poruchou intelektu.

Proč sbor v Horní Čermné? Na výměny farářů ve sborech CČE se ptala kolegyně Hanka Vágnerová vašeho předchůdce, Jakuba Kellera, v Rozhovoru Poutníka v čísle 3/2023, přesto – můžete nám to znovu trochu přiblížit nebo nám říct, jak to probíhalo ve Vašem případě?

Farnici z Horní Čermné mě dopisem oslovili již v době, kdy jsem byl mimo farářskou službu. Co si vzpomínám, tak jsem jim odpověděl, že výhledově bych se chtěl k farářské službě vrátit, ale že to pro mě zatím není aktuální, tak ať se ozvou později. A tak se to opakovalo několikrát. A když už jsem se tedy definitivně rozhodl vrátit se do služby, tak jsem si říkal, že když už mě tak oslovovali, tak se do Horní Čermné podívám. A nakonec mě to tu velice oslovilo – milí, sympatičtí lidé ve farnosti i v okolí, krásná příroda a malebné vesnické prostředí – což je pro mě velké plus. Pro mě takové místo, kde bych se třeba i usadil. Protože sám za sebe si myslím, že už jsem se narajzoval dost ☺. No a pak byly ještě nějaké pohovory se členy sboru a jak to dopadlo, už víte ☺.

Nepochybuji o tom, že i v ČČE výměna faráře s sebou nese na jednu stranu mnoho věcí příjemných a nových v pozitivním slova smyslu, ale i těch věcí příjemných méně. Jaký je obecně zvyk v evangelických sborech? Přináší nový farář do sboru spíše svoje pohledy na věc

nebo se naopak snaží maximálně navázat na svého předchůdce a zvyklosti v konkrétním sboru?

Sice nejsem tak úplně rodilý evangelík, ale nějaké zkušenosti z evangelického prostředí již mám. Přijde mi, že je to takový mix již vámi zmíněného. Určitě je třeba brát v potaz zvyklosti a tradici v konkrétním sboru. Mnoho farností netrvá na tom, aby farář ve všem navazoval na svého předchůdce, a berou v potaz třeba trochu jiná obdarování pro službu nového faráře. Zároveň mi přijde v poslední době, že mnoho farních sborů očekává od faráře nový pohled, nové nápady, podněty. Ovšem to není jen úkol pro faráře, ale pro celé společenství. Což si v současné době mnoho sborů uvědomuje a mě to přijde velice sympatické a důležité.

Už jste se v Horní Čermné stačil zabydlet nebo si pořád zvykáte?

Již jsem v HČ přes půl roku a musím říct, že už jsem tu docela zabydlený, tedy v tom smyslu, že se tu cítím vlastně už doma. Můj byt na faře moc o zabydlenosti nevypovídá, ještě mi tu chybí dost nábytku:-). Což se mi snad koncem léta či na podzim podaří změnit. Ovšem za ten pocit domova vděčím spouště lidem ze sboru i okolí fary. Avšak stále tu mám v okolí co objevovat, to bude úkol na nějaký ten rok.

Co se teď po Vašem příchodu v hornočermenském sboru děje? Čím se zabýváte, co připravujete, na čem pracujete?

Já poslední půl rok hlavně zjišťuji, co jsem všechno za ty tři roky mimo službu zapomněl a pozapomněl 😊. Přece jen práce v sociálních službách v přímé péči je trochu rozdílná než služba na sboru.

Tak poslední měsíce intenzivně nakupuji literaturu, čtu, dovzdělávám se, oživuji zapadlé vědomosti. A taky se snažím znovu vpadnout do „farařského“ rytmu života. Poslední roky jsem byl zvyklý v práci spíše na dvanáctihodinové směny a nyní si čas musím tak trochu organizovat sám a zvykat si na to, že mnohdy pracovní doba není ohraničená.

A co se týká sboru, tak mi přijde, že si s farníky tak hezky na sebe zvykáme. A já postupně zjišťuji, do čeho všeho se dá ve farnosti zapojit.

Co je Vaší další náplní jakožto evangelického faráře v Horní Čermné?

Kromě nedělních bohoslužeb, pravidelných setkání v týdnu a výuky náboženství ve školním roce to třeba byly teď v létě dva tábory, jeden pro děti z farnosti a druhý pro rodiny s dětmi s postižením. Byli jsme též s mladší mládeží na týden v komunitě v Taizé (*ekumenické společenství ve francouzském městě Taizé, funguje od r. 1940 – pozn. redakce*). A v následujícím období bych se chtěl více věnovat pastoračním návštěvám členů sboru a práci s mládeží.

A můžete nám prozradit, co dělá evangelický farář ve volném čase? Jestli nějaký má...? Ale v rámci rešerše jsem se dozvěděl, že by to mohlo být třeba trochu kuchyně, trochu garáže a trochu kopců... 😊

Ve volném čase objevuji v poslední době okolí HČ. To je takové neustálé dobrodružství. K vaření jsem se zatím moc nedostal, moc mě bavila francouzská, a hlavně provenzálská kuchyně. Ale nyní už mám farní kuchyň vybavenou, takže brzy určitě něco zkusím. A až se mi podaří připravit garáž u fary, chtěl bych si z fary na Domažlicku dovést motorku. A trochu to tady objevovat i na jedné stopě. A tak trochu bych chtěl i zde navázat na volný čas strávený v Krouně, kde se mi celkem

dařilo opravovat a renovovat různé lavičky a posezení v přírodě... Nějaké adepty na oživení už mám vytipované...

A narazit určitě musíme i na Novou Kaledonii. Předpokládám, že by bylo mnoho co vyprávět... Můžete nám alespoň na pár řádcích shrnout, co bylo impulsem odjet do Nové Kaledonie, jak Váš pobyt tam vypadal, jak Vás to ovlivnilo nebo co Vám tato zkušenost přinesla?

Předně musím říct, že mě nikdy moc nelákalo cestovat do zahraničí, ale ke konci studia teologie, částečně ovlivněn výzvou J. A. Komenského, který doporučoval mladým teologům vyrazit na zkušenou do zahraničí, se i u mě, po shlédnutí pár minut dokumentu o Nové Kaledonii, probudila touha poznávat nové kraje a nové lidi. O Nové Kaledonii jsem se dozvěděl, že je tam spousta křesťanů a není tam moc turistů a místní domorodci žijí v kmenech. A tak jsem si pak jen vydělal na letenku a tři měsíce strávil mezi Kanaky – místními obyvateli, cestováním po evangelických a katolických kmenech.

Nejpřínosnější pro mě byl pobyt mezi Kanaky v jejich kmenovém společenství, kultuře a s jejich zvyky, kdy jsem poznal, že radostný a plnohodnotný život se dá prožít i jinak než jak nám to servíruje naše západní kultura. Prostě bez lpění na věcech, v souladu s přírodou, v solidaritě, v lásce k bližním a s neustálou vděčností za krásy Bohem stvořeného světa...

Na kolegyni Hanku a rozhovor s Jakubem Kellerem bych také rád navázal otázkou na ekumenismus. Jak se na něj díváte, jaký má pro Vás význam? Čím by měl být důležitý pro nás – farníky katolíky i evangelíky? Myslíte, že se dnes význam ekumenismu mění?

Já jsem tak trochu vyrostl v ekumenickém prostředí, a tak vlastně jsem všude tak trochu doma, nebo si v každé tradici, či způsobu víry najdu něco, s čím vnitřně souzním. Hodně nosný pro mě byl pobyt v již zmíněné Orlové, kde různé církve spolupracovaly nejen formou společných ekumenických bohoslužeb, ale i na jiných úrovních, od společně organizovaných koncertů a dílen až po spolupráci na aktivitách pro děti a mládež. Na všech těchto akcích bylo vidět, jak se můžou jednotlivé církve navzájem obohacovat a mnohdy bylo hezké zjištění, že vlastně v mnoha věcech nejsme zas tak rozdílní... Hodně zajímavou zkušeností z ekumenismu byl i nedávný pobyt s mládeží v Taizé...

Rozhovor s Vámi vyjde na stránkách našeho farního časopisu před významnou poutí naší farnosti – Narození Panny Marie na Mariánské Hoře. Mohu Vás poprosit o Vaše poselství pro čtenáře Poutníku 3/2025 - poutníky nejen z nejbližšího okolí Čermné?

Snad bych mohl citovat jednoho staříckého domorodého katolického kněze z kmene Patho na ostrůvku Mare v Nové Kaledonii. Z jednoho z našich rozhovorů mi utkvěla v paměti věta: „*Na svět kolem sebe se dívej nejprve svým srdcem, ve kterém jsi přijal Ježíše Krista, až pak se dívej rozumem, a až naposledy očima. Neudělej tu chybu, že by ses díval nejdříve očima a rozumem. Oči a rozum mohou klamat. Správně uvidíš jen srdcem naplněným Boží láskou.*“ Tak to bych přál nám všem, abychom dokázali co nejčastěji nebo alespoň tu a tam, z Boží milosti, nahlížet na svět srdcem plným lásky....:-)

Pane farář, děkuji Vám za rozhovor a přeji Vám, ať se Vám tady ve vašem novém působišti daří a také pokud možno líbí ☺. A těším se na setkání ať už u vás v Horní nebo u nás v Dolní Čermné...

Za redakci Poutníka: František Mareš

Ze života farnosti

První noc kostelů na Mariánské Hoře

23. května 2025 se v mnoha kostelích v naší zemi konala Noc kostelů. Je to večer, kdy si každý, ať už kostel zná nebo ne, může vybrat z bohaté nabídky programů, které chtějí ukázat nejen interiér kostela, ale hlavně život v něm. Do Noci kostelů se zapojuje i farnost Dolní Čermná. Svědčí to o tom, že je živým společenstvím těch, kdo se o svůj vztah s Bohem rádi dělají a mají srdce dokořán.

Letos se Noc kostelů konala poprvé na Mariánské Hoře. S přípravou o. Janu Lukešovi pomáhala paní Šárka Benešová. Na pozvání otce Jana jsme se také zapojily do programu. Přijely jsme dvě z Kožušan a dvě sestry přijely z Ústí nad Orlicí. Po mši svaté jsme se v přátelské atmosféře podělily s přítomnými o svoje zkušenosti a radosti ze života s Bohem. Následoval program pro děti, které pod vedením o. Jana mohly poznat různá kostelní zákoutí. Poté zazněly rytmické písně v podání skautů, kteří na louce za křížovou cestou nocovali, a na závěr byla až do 23.30 příležitost k tichému rozjímání při

světle svíček. Celý večer provázela srdečná atmosféra vzájemné blízkosti mezi sebou i s Bohem. Myslím, že se v tento večer mohl stát všem kostel o kousek bližším, a tím i Bůh. A to není málo. Všem organizátorům moc děkujeme za přípravu a pozvání, které nám udělalo radost.

Sr. Petra Géblová, Společnost sester Ježíšových

První svaté přijímání – den, na který nezapomeneme

Dne 1. června 2025 se konalo slavnostní první svaté přijímání sedmi dětí z naší farnosti. Byl to výjimečný den – nejen pro děti samotné, ale i pro jejich rodiny, které se přišly podívat, podpořit je a prožít tuto významnou událost společně s nimi. Mezi těmito dětmi byla i naše dcera. Pro nás to bylo vůbec poprvé, co jsme něco takového zažili. Všechno bylo nové, dojemné a krásné.

Celá slavnost se nesla v duchu radosti, vděčnosti a duchovního spojení. Děti byly nádherně oblečené, na jejich tvářích bylo vidět očekávání, možná i trocha nervozity – ale hlavně radost. V kostele panovala slavnostní atmosféra. Mnoho příbuzných, přátel a především kmotrů každého dítěte vytvořilo jedno velké společenství, které společně sdílelo tento hluboký okamžik.

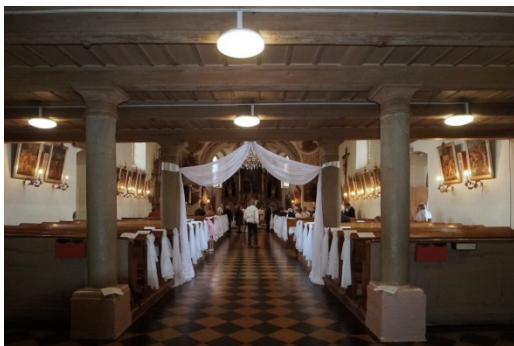
Během mše zazněly nádherné duchovní a rytmické písně, které celou slavnost ještě více prohloubily.

Pro mě jako maminku to byl nesmírně silný a emotivní zážitek. Vidět naši dceru, jak se poprvé přibližuje k oltáři, s čistým srdcem a otevřenou duší, bylo něco, co se nedá úplně popsat slovy. V očích měla pokoru i radost. Věděla, že se děje něco důležitého, i když možná ještě ne úplně chápala celou hloubku tohoto okamžiku.

Jako rodiče jsme byli hrdí, dojatí a nesmírně vděční, že můžeme být součástí takového okamžiku. Svaté přijímání naší dcery bylo jejím osobním krokem na cestě víry, bylo to, jako by se otevírala jedna krásná kapitola.

Celé první svaté přijímání ale nepřišlo „ze dne na den“. Předcházela mu dlouhá a pečlivá příprava, která probíhala nejen v rámci hodin náboženství, ale i během setkávání s panem farářem a společného sdílení s ostatními dětmi.

Jedním z nejdůležitějších momentů přípravy byla první svátost smíření. Už samotná představa zpovědi v ní budila re-

spekt – a přiznám se, že i já jsem to s ní prožívala. Ale díky krásnému a citlivému přístupu našeho pana faráře vše proběhlo v klidu a důvěře. Po zpovědi byla vidět obrovská úleva a radost, jako by z dcerky i ostatních dětí spadla nějaká tíha. Byla to krásná příprava nejen na samotné svaté přijímání, ale i na pochopení toho, že Bůh je milosrdný a odpouštějící.

Během příprav na první svaté přijímání se děti také seznamovaly s různými aspekty liturgie. Některé z nich měly možnost zapojit se do ministrantské služby, kdy pomáhaly při mši svaté – například přinášely svíčky, pomáhaly panu faráři nebo zvonily v klíčových momentech obřadu. Ministrantská služba dětem pomáhala lépe pochopit význam a průběh mše svaté a zároveň je učila zodpovědnosti a službě v církevním společenství. Tuto zkušenost si užily nejen naše dcerka, ale i další děti z farnosti, které se na tuto slavnost připravovaly společně.

Závěr – cesta teprve začíná

Každé dítě prožilo svůj den jinak, ale jedno bylo společné: všechny odcházely od oltáře s úsměvem, s čistým srdcem a pocitem, že se stalo něco velkého. A my rodiče jsme odcházeli s tichou modlitbou, aby jejich víra rostla, sílila – a aby jim vždy přinášela pokoj, lásku a světlo v každodenním životě.

První svaté přijímání bylo pro děti krásným začátkem duchovní cesty. Nebyl to cíl, ale nový začátek. Byl to den naplněný Boží milostí, radostí, společenstvím a nadějí. Děkuje Bohu za to, že jsme toho mohli být součástí, že naše děti rostou ve víře, a že mají kolem sebe farnost, která je přijímá s otevřenou náručí.

Eva Řeháková

Mše svatá v Hůře s Mons. Janem Pasekou

Každoročně ve druhé polovině července se v petrovické Hůře koná mše svatá a to u příležitosti výročí posvěcení zdejší kapličky, o jejíchž osudech jsme se v Poutníku již vícekrát zmiňovali. Letos jsme se na tomto místě sešli 20. července. Pozvání sloužit zde mši svatou přijal generální vikář Mons. Jan Paseka, který „rád poznává takováto místa a je rád s lidmi ve farnostech“, jak uvedl otec Jan při jeho přivítání.

Vlastnímu shromáždění uprostřed nádherné přírody ale předchází důkladná, téměř týdnenní, příprava zajištěná skupinou ochotných petrovických farníků pod vedením pana kostelníka Josefa Vondry. Jde nejen o úklid, úpravu a květinovou výzdobu vlastního místa, ale i o přistěhování všeho potřebného ke slavení liturgie. A je to příprava a práce bez ohledu na výsledek - zda se zde mše svatá bude nebo nebude konat, protože vše nakonec do poslední chvíle závisí na přízni počasí. A letos nám Pán Bůh daroval opravdu nádherný příjemný teplý a slunečný den☺.

V úvodu mše svaté, po přivítání, vyjádřil i pan generální vikář obdiv nad tímto krásným místem a účastí všech, které „už při příjezdu do Hůry cestou v hojných skupinkách potkával“. Skvělá atmosféra mše svaté se nesla v duchu Lukášova evangelia (Lk 10,38 - 42) připadajícího na tuto neděli - příběh o návštěvě Pána Ježíše v domě Marty a Marie - a přispělo k ní i povzbudivé kázání celebranta. Není třeba znepokojovat se, dělat si starosti a trápit se pro mnoho věcí. Podstatné je přijmout Pána do svého domu, být s Ním a poslouchat Jeho řeč...

Po mši jsme se rozcházelí pozvolna, povídali si třeba ještě chvíli u kapličky nebo cestou zpět domů, ať už jsme se vraceli jakýmkoliv směrem - po schodech k „Turecku“ nebo po cestě do Petrovic a Dolní Čermné.

Tak zase příští rok v červenci☺.

Děkujeme za milou návštěvu panu generálnímu vikáři a díky všem, kdo jste letos připravovali, pomáhali, sloužili, zúčastnili se.

Hana Vágnerová

Slavnost svatého Ignáce na Mariánské Hoře

Jak Mariánská Hora, tak i svatý Ignác z Loyoly neodmyslitelně patří k životu naší Společnosti. Proto jsme již podruhé slavily na tomto nám vzácném poutním místě mši svatou v den slavnosti sv. Ignáce (31. 7.), nejen v našem úzkém kruhu, ale spolu s přítomnými farníky.

Ve čtvrtek 31. 7. 2025 připutovalo celkem 18 sester Ježíšových z šesti komunit. A přestože se počasí během dne blížilo spíše začátku dubna než přelomu prázdnin, farníci z Dolní Čermné a přilehlého okolí se nenechali odradit a přišli v hojném počtu. Ti, kteří zde byli dříve, mohli se připojit k sestrám při adoraci a modlitbě nešpor a přede mši svatou k modlitbě růžence.

Samotná mše svatá začala v 17 hodin. Díky zdejšími farníkům byly prostory kostela pěkně upravené, na mši svatou připravené a o hudební varhanní doprovod postaráno. O. Jan Lukeš všechny přítomné s neskrývaným nadšením mile přivítal. Hned na začátku promluvy osvětlil skutečnost, že svatý Ignác je pro nás sestry velkým inspirátorem, protože náš duchovní život vyrůstá z jeho spirituality. Dotkl se jeho modlitby: „Bože, můj Pane! Prosím Tě o milost, aby všechny moje úmysly, veškeré mé jednání a všechny mé skutky směřovaly čistě ke službě a chvále tvé božské Velebnosti.“

Dále jsme se v promluvě dozvěděli, že život sv. Ignáce byl poměrně pestrý a bohatý na různé zvraty. Právě proto je možné se na něj obracet v mnoha oblastech. Pozoruhodné je, že k jeho vnitřnímu obrácení došlo poté, co byl v boji těžce zraněn dělovou koulí. S nádechem humoru také zaznělo, že i taková dobře mířená

rána, má někdy místo v Božím plánu a může přitáhnout k Bohu a způsobit životní proměnu.

Po mši svaté následovalo venku společné setkání s farníky a o. Lukešem. Byly to milé rozhovory, kdy jsme opět vnímaly, že jsme na Mariánské Hoře vítány. Naši budoucnost

i ty, se kterými jsme se zde setkaly, s důvěrou svěřujeme přímělu Panny Marie a sv. Ignáce.

Sr. Anna Vacková

Putujeme s Poutníkem

Farní dovolená v Kroměříži s návštěvou bližšího i vzdálenějšího okolí

V pondělí 7. července odpoledne jsme se vydali na již druhou farní dovolenou. Bylo nás letos celkem dvanáct účastníků, kteří se vešli do dvou vozidel - osm lidiček cestovalo vypůjčenou dodávkou, tu řídil otec Jenda a čtyři jsme jeli naším Fordem. Cílem naší cesty bylo město Kroměříž.

Navigace v telefonu dopomohla k tomu, že i Honza kolem 18 hodiny zaparkoval před penzionem Menšík vedle dodávky, jejíž posádka se už ubytovávala, i my jsme si mohli vybrat pokoj. Stěhování bylo letos mnohem jednodušší, nemuseli jsme brát věci na „spaní“. Do apartmánu s kuchyňkou pro dvě osoby, který si vybraly Mirka s Vladkou, jsme nastěhovali židle a nádobí z ostatních pokojů.

A scházeli jsme se zde ke společným snídaním, večerím i modlitbě. Při přípravě jídla jsme se střídali po skupinkách. Byli jsme krásně nahusto kolem jednoho malého stolu, ale bylo nám spolu dobře. Díky Mirko a Vladko, že jste darovaly kus svého soukromí.

Penzion se nachází na náměstí, odtud se ozývala hudba a letní večer nás hned první den vytáhl na procházku po Kroměříži. Pohodový čas jsme zakončili kolem desáté večer na lavičkách na náměstí modlitbou večerních chval.

Na úterý hlásili deštivé počasí, proto měl otec Jenda domluvenou prohlídku Velehradu. V 10 hodin nás vítala paní průvodkyně a i přesto, že bychom po hodině měli ještě spousty dotazů, museli jsme končit. Čekalo nás něco mnohem většího. Od 11 hodin otec Jenda sloužil mši svatou u hlavního oltáře v bazilice. A byla to síla! V tak posvátném prostoru naše skromná skupinka... Po mši svaté v jednom starším návštěvníkovi Bohuška s otcem rozpoznali tvůrce tamního oltáře Otmara Olivu. A došlo i ke krátké konverzaci s ním.

Pochutnali jsme si na obědě v blízké restauraci a delší čas strávili v obchodě s křesťanským sortimentem.

Od 16 hodin nás čekal zámek v Buchlovicích. Ze zpočátku znuděného průvodce, jehož poslední výpravou jsme ten den byli, se vyklubal zapálený ministrant a otec Jenda, s umem jemu vlastním, mu okamžitě dělal nábor do semináře. Přiznávám, že

z historie zámku si už téměř nic nepamatuju, ale na radostného mladíka, který se nestydí za svoji víru, nezapomenu.

Den třetí byl ve znamení Turzovky. S příběhem Matúše Lašuta, lesníka, kterému se měla v roce 1958 na hoře Živčáková zjevovat Panna Maria, vznikem a historií tohoto poutního

místa, jsme se seznámili už v úterý večer. Matúš Lašut pro toto svědectví vytrpěl mnoho příkoří od příslušníků tehdejšího komunistického režimu.

Ve středu dopoledne jsme vyjeli a v Prostřední Bečvě ve Valašském Šenku dobře poobědvali. Po přejezdu na Slovensko nám, kteří jsme jeli „fordíkem“ už nefungovala navigace, ale místní byli ochotní poradit kudy. Dojeli jsme na parkoviště pod Živčákovou a pěšky lesem pokračovali k vlastnímu místu. V původní malé kapličce jsme slavili mši svatou, pobyli na místě, dali si modlitbu se čtením, nabrali si vodu. V chrámu Panny Marie Matky Církve, nově postaveném pod vrchem Živčáková, jsme strávili čas v tichém usebrání. Překvapilo nás, že jsme tam byli téměř sami. Při zpáteční cestě se po chvíli hledání vyplnila touha otce Jendy a mohli jsme se pomodlit u hrobu Matúše Lašuta, který se nachází na hřbitově u kostela Nanebevzetí Panny Marie v městečku Turzovka. Splnilo se přání i Štěpánovi - měl velkou radost, že při cestě zpět na základnu do Kroměříže mohl sedět vpředu jako „navigátor“ a frčet po dálnici dodávkou pilotovanou o. Jendou. Vraceli jsme se poměrně pozdě a tak nás na večeri pozval otec do pizzerie. Vytrvalci končili den modlitbou venku před penzionem. A bylo za co děkovat: přes nepříznivou předpověď - přišlo až při zpáteční cestě, a auty na Slovensko i zpět jsme dojeli dobře.

Čtvrteční dopoledne patřilo arcibiskupskému zámku v Kroměříži. Po společné prohlídce, většina vystoupala na

zámeckou věž a kochala se rozhledem po městě i kraji. Podzámecká zahrada byla zavřená, na oběd ještě brzo, a proto jsme se vydali na další poutní místo - do Blatnice pod Svatým Antonínkem. Chtěli jsme se tam zastavit už v úterý po prohlídce Buchlovic, ale už jsme to nestihli. Ve skutečnosti to bylo mnohem dál, než jsme předpokládali, ale nelitovali jsme. Je to malebné, promodlené místo. Připomíná tak trochu naši Mariánskou Horu. Střídají se zde dobrovolníci, aby mohla být barokní kaple zasvěcená sv. Antonínu Paduánskému přístupná poutníkům. I my jsme tady byli vlídně přijati, obdaření vyprávěním o místu a někteří pohoštění i slivovičkou (v sakristii☺). Určitě bychom zde strávili delší čas, ale museli jsme se vrátit zpět do Kroměříže. Otec Jenda slíbil místnímu knězi, že ho zastoupí, a tak od 17 hodiny jsme se sešli i s místními farníky v kostele sv. Mořice ke mši svaté. Poté otec zpovídal a my se snažili přežít výklad o historii kostela. Po večeři jsme si povídali, sdělovali si dojmy, děkovali si, vtipkovali, zívali a prostě jsme byli spolu.

A už tu bylo páteční ráno, ranní chvály, snídaně, sbalit věci, poklidit pokoje a naložit věci do aut.

V klášteře Milosrdných sester od sv. Kříže jsem měla domluvené setkání se sestrou Martou. Ta nás provedla klášterní zahradou i částí kláštera.

Někteří z výpravy navštívili ještě Květnou zahradu. Asi největším zážitkem ze skvostů této zahradní architektury pro všechny bylo bludiště. S napětím jsme čekali, jak cesta bludištěm, na kterou se odvážili otec Jenda se Štěpánem, dopadne. A nezabloudili...☺

Pak už jsme se museli rozloučit, protože každé z vozidel se vydalo po své „ose“. Posádka dodávky s otcem Jendou ujížděla k domovu, aby včas vrátila auto do autopůjčovny. S Honzou, Bohuškou a Štěpánem jsme ještě mohli zůstat v klášterní kapli na mši svatou a poté jsme se také vydali na zpáteční cestu.

Velké díky za možnost farní dovolené a společně strávený čas patří samozřejmě milujícímu Bohu. Co nejsrdečnější díky našemu otci Jendovi, za jeho odvahu, nasazení se, za jeho lásku. Díky i všem ostatním; přestože jsme rozdílní, dokázali jsme prožít nezapomenutelné chvíle...

Marie Moravcová

Ohlasy a příspěvky

Jubileum mládeže - setkání v Římě s papežem Lvem XIV

Cesta na setkání mladých poutníků Jubileum nebyla jednoduchá. S přáteli jsme se rozhodli pro cestování autobusem a už to byla první nesnáze, tzv. poutnické odříkání. Člověk by nevěřil, jak z obyčejného sezení může bolet zadek, a že by se člověk vy-
spal, byla velmi naivní představa.

Mé působení v Římě bylo trochu speciální. Přidala jsem se k dobrovolným pomocníkům, a tak jsem spala v Českém centru, kde byla potřeba moje výpomoc na českém programu. Abych ale nepředbíhala, tak začneme od začátku. Hlavním cílem této pouti bylo navštívení svatých bran a pro většinu také setkání s papežem Lvem XIV. Přesněji se jednalo o 4 svaté brány ve Svatopetrské bazilice, v Lateránské bazilice, v Bazilice Panny Marie Sněžné (Santa Maria Maggiore) a v Bazilice sv. Pavla za hradbami.

Měla jsem to štěstí celý pobyt cestovat po boku ostřílené návštěvnice Říma, a tak se nám společně opravdu podařilo všechny brány navštívit a také mnohem víc. Možná si říkáte, proč by to mělo být tak těžké, ale představme si, že do Říma, který má obyčejně asi 2,7 milionů obyvatel najednou v jeden týden přijel necelý další milion mladých a všichni se stejným cílem – navštívit svaté brány a samozřejmě zahlédnout nového papeže. Byla to opět neskutečná příležitost načerpat povzbuzení ve víře – to víte, když kolem vás proudí milion katolických mladých, ještě abyste se necítili skvěle!

S přáteli jsme dopoledne bývali na českém programu a odpoledne vždy objevovali Řím. Navštívili jsme všechny velké baziliky, prošli si trasu po tzv. patronech Evropy, navštívili také slavné památky jako je Fontana di Trevi, Pantheon nebo Koloseum a dvakrát se také koupali v moři. Třešničkou na dortu bylo samozřejmě osobní setkání s naším papežem. Člověka to opravdu zasáhne, že i slza ukápe.

Nu, povídání by to mohlo být dlouhé, ale to se radši podívejte na záznam z televize Noe. Pobyt to byl opravdu plný odříkání, nejen kvůli horku, ale i prostorám, ve kterých jsme byli ubytováni. Ale to k poutnické cestě prostě patří. Bylo to nádherné a nezapomenutelné.

Osobní setkání s Bohem: největší dotyk Boha jsem cítila při vigílii na Tor Verga-
tě, kdy se při mši svaté na nebi objevila duha přímo po přijímání. Nevím, odkud se vzala, protože nebylo pod mrakem a stejně tam byla sytá a nádherná – takový malý zázrak!

Terka Vávrová

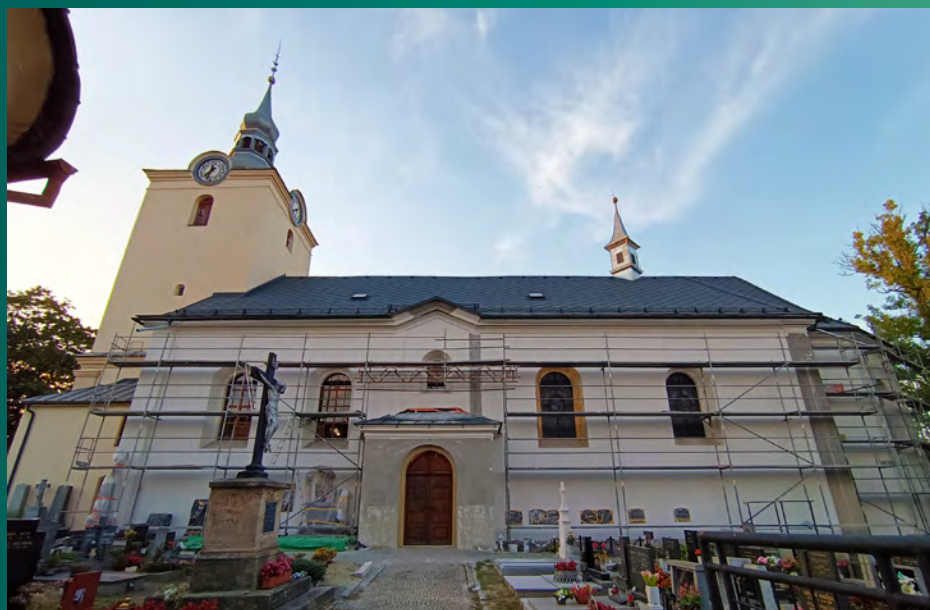
Žehnání dopravních prostředků a letních cest 29. 6. 2025 (foto: L. Ešpandrová)

Poutníci přicházející ke kapličky v Hůře 20. 7. 2025 (foto: T. Bednář)

Zadní strana: Z farního tábora 5. 8. 2025 (foto: L. Ešpandrová)

Rekonstrukce fasády farního kostela - srpen 2025 (foto: P. J. Lukeš)

Poutník 3/2025

Vydává: Římskokatolická farnost Dolní Čermná, 561 53 Dolní Čermná 1; IČ: 44468890

Web: dolnocermenska.farnost.eu, farnostsnu.cz | Bankovní spojení: 256043012/0600

Náklad: 200 výtisků | Výrobní náklady jednoho výtisku: 31 Kč

Redakce: P. Jan Lukeš, František Mareš, Hana Vágnerová | Sazba: Jiří Adamec, František Mareš
NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti, ale je možná finanční spoluúčast, DĚKUJEME

Uzávěrka příštího čísla: 15. 11. 2025 | Kontaktní email: poutnik@farnost.eu